



Умрѣ на дѣдо Пѣйо теленцето. Поплака си баба Пѣйовица, докато дѣдо Пѣйо го одере, а той, като прострѣ кожата срѣдъ двора, хвана мъртвото и го повлѣче изъ градината. Мурджо навире муцуна и надникна задъ стобора, за да види кжде ще зарови теленцето дѣдо Пѣйо. На другия день рано сутринята Мурджо отрови теленцето и загриза кокалака му. Гаргуша кацна на кривата круша и заграка:

— Га, га, га!... Добро утро, Мурджо! Дай и на мене малко месце!

— Слѣзъ си откъсни, малка ли си! — отговори Мурджо.

Гаргуша слѣзе, доближи до разровеното теленце, а Мурджо изрѣмжа и се спустна отгоре ѝ.

— Фююю! Какъвъ свидльо! — подскочи Гаргушка уплашена, изграка и полетѣ къмъ гората. На края на гората, сгушенъ въ единъ храстъ, мръдна ухо Зайо-Байо.

Гаргушка кацна до него.

— Добъръ день, Зайо-Байо! Искашъ ли гости?

— Искамъ, искамъ, кой бѣга отъ гости, — зарадва се Зайо-Байо. Заповѣдай!

И радостно ѝ подаде една зельова опарка да клѣвне!

— Глупавичъкъ си ми, Зайо-Байо, — рече Гаргуша. — Где се е чуло, гарга да яде зельова опарка?

— Ами какво искашъ, — рече Зайо оскърбенъ. — Всичко искамъ, ще ти дамъ! Коричка отъ елхичка, листенце отъ морковче, искашъ ли?

— Ха, ха, ха! — заиска се Гаргуша. — Зайо, Зайо, ти умъ имашъ ли?

— Какво искашъ тогава?

— Какво ли! Месце, месце ми дай!

— Ахъ! Гаргушке, само месце нѣмамъ!

— Като нѣмамъ, здраве! — рече Гаргуша и, фърррръ, право при Лисана.

— Добъръ день, Лиске!